

NJË HISTORI MIQËSIE

NË SERBISHT NGA DANIJELA KNEZ DHE IVAN DRAJZL

Lukës i pëlqen të luajë dhe si çdo fëmijë i pëlqen lodrat.

Ai lexon libra dhe luan me aeroplanë imagjinarë dhe kafshë pellushi.

Ai përdor shpesh imagjinatën e tij, duke lënë që gjithçka rreth tij të zbehet. Kur kjo ndodh, Luka është shumë i lumtur.

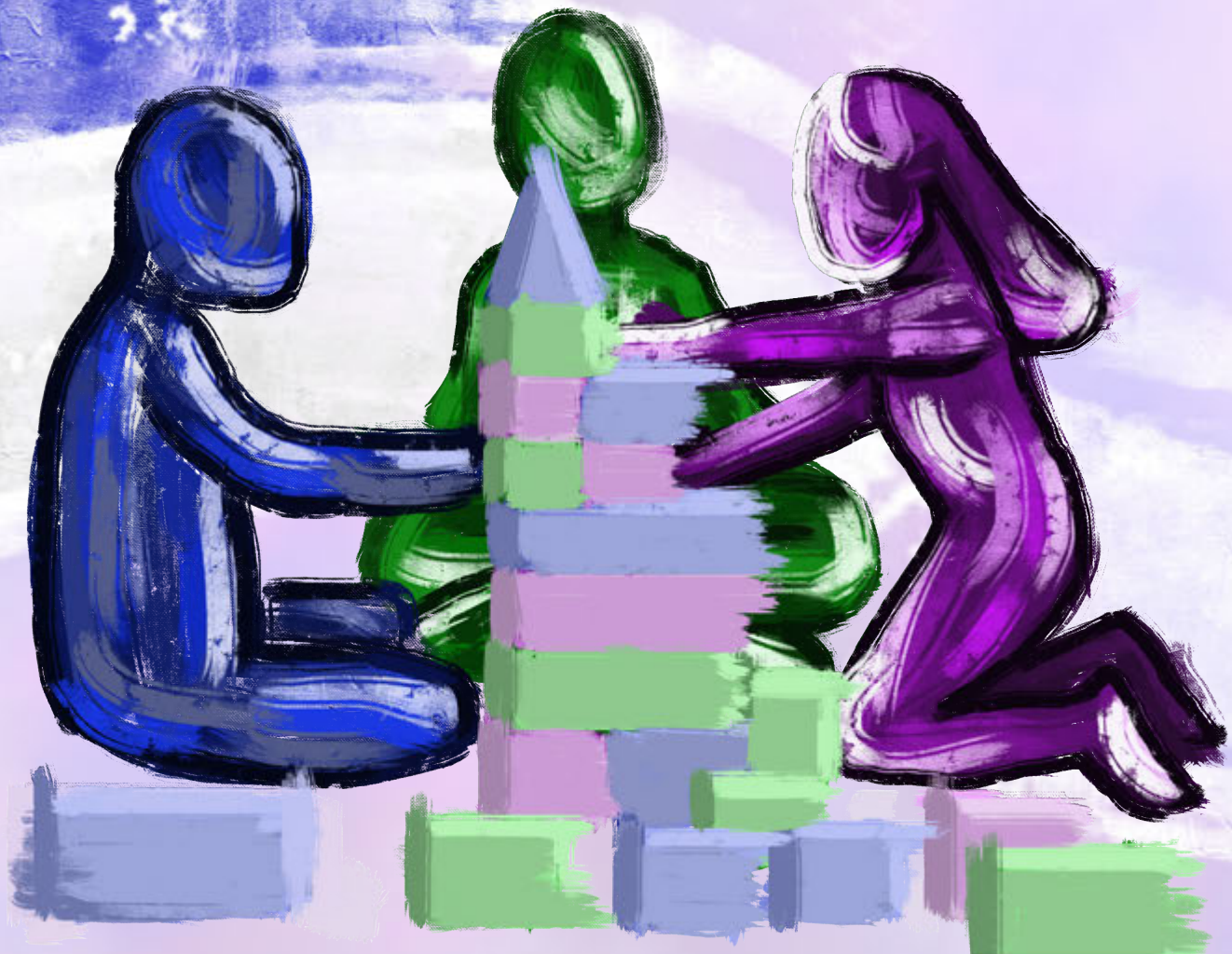

Por Luka nuk është gjithmonë i lumtur. Ai po jeton me një sëmundje të rrallë. Ka një emër të çuditshëm që ai as nuk mund ta shqiptojë.

Sëmundja shpesh e bën atë të ndihet i lodhur dhe ndonjëherë me dhimbje. Kur kjo ndodh, ai rrallë del jashtë për të luajtur. Kjo mund ta bëjë atë të trishtuar dhe të mërzitur ndonjëherë. Gjithashtu e bën më të vështirë për të që të bëjë miq të rinj.

Mamaja dhe babai i Lukës e çuan atë për vizitë në shumë mjekë në shumë spitale. Luka nuk e kuptonte gjithmonë atë që thoshin mjekët - gjithçka që donte ishte të ishte mjaft mirë për të luajtur jashtë si fëmijët e tjerë.

Ishte dita e parë e Lukës në shkollë. Mezi priste të takonte fëmijët e tjerë.

Luka u ul pranë një djali të quajtur Stiven, i cili e ftoi atë të ulej dhe të bënte një shtëpi me blloqe ndërtimi.

Shtëpia që ata ndërtuan ishte e madhe dhe Stiven dhe Luka ishin shumë krenarë për krijimin e tyre. Të gjithë fëmijët e tjerë u mbledhën përreth për ta admiruar atë.

Dita e parë e Lukës po shkonte mirë! Por më pas ishte koha për të luajtur jashtë.

"Le te vrapojme!" sugjeroi Stiven.

"Por unë nuk mund të vrapoj," u përgjigj Luka duke u vrenjtur.

"Oh!" tha Stiven i habitur. "Është turp, mua më pëlqen shumë të vrapoj. Mendoj se do të shihemi më vonë."

Stiven vrapoi në sheshin e lojërave. Luka i hidhëruar vështroi nga dritarja të gjithë fëmijët e tjerë që luanin jashtë.

Me kalimin e ditëve, shpesh Luka qëndronte brenda vetëm, sepse nuk ishte në gjendje të vraponte me fëmijët e tjerë. Ai nuk donte që dikush tjetër ta dinte se sa të trishtuar e kishte bërë kjo.

Ndonjëherë, mamaja dhe babai i tij e merrnin herët nga shkolla për ta çuar në spital. Një herë, Luka humbi edhe festën e ditëlindjes së një shoku në shkollë, sepse kishte një takim në spital. Luka u mërzit shumë.

Në shkollë, disa nga fëmijët filluan të thoshin se Luka nuk ishte argëtues dhe se ata nuk donin të luanin më me të. Një nga shoqet e tij të klasës nuk e ftoi në festën e saj të ditëlindjes, sepse nëna e saj i kishte thënë se do të ishte më mirë nëse ai nuk do të vinte.

"Pse ta ftoni kur ai as nuk mund të luajë me ju?" kishte thënë ajo. "Gjithçka që ai bën është të ulet në cep të dhomës, ndërsa fëmijët e tjerë janë duke luajtur." Dhe kështu, trishtimi i Lukës u rrit dhe u rrit.

Por një ditë, shoku i Lukës, Stiven theu këmbën e tij dhe e vendosi atë në allci. Ai u ul pranë Lukës, ndërsa ata shikonin fëmijët e tjerë duke luajtur. Për Stiven ishte zhgënjyese të qëndronte pa lëvizur gjatë gjithë ditës.

"Më vjen keq që u lëndove," tha Luka, "shpresoj që të mund të vraposh përsëri së shpejti."

Më vonë atë ditë, Stiven mendoi se si duhet të ndihej Luka. Ai e kuptoi se sa e vështirë ishte të ishe brenda duke parë të gjithë fëmijët e tjerë duke luajtur pa ty.

Më në fund e kuptoi se sa e vështirë duhet të jetë për Lukën të ulet vetëm çdo ditë. Ai e kuptoi se nuk ishte zgjedhja e Lukës që ai të mos luante me fëmijët e tjerë.

Pas disa javësh, këmba e Stivenit më në fund u shërua dhe ai mund të vraponte përsëri. Megjithatë, ai nuk harroi se si ishte ndjerë i trishtuar teksa mbante krahun e tij ne allci. Ai vendosi të përpiqej të ndihmonte Lukën.

Ditëlindja e Lukës po afrohej. Luka kishte frikë se askush nuk do të vinte në festën e tij. Ai kishte vënë re se shumë nga fëmijët e kishin shmangur atë në shkollë.

Ajo që ai nuk dinte ishte se shoku i tij Stiven ishte duke përgatitur një surprizë...

Ditën e festës së tij, Luka po priste në sallën e lojërave. Kishte lëngje, tortë dhe ushqime - të vetmet gjëra që mungonin ishin fëmijët e tjerë!

Luka veshtoi nga dritarja, duke shpresuar se dikush do të vinte. Priti pak dhe ende nuk erdhi askush. Luka u trishtua dhe u zhgënjye.

Papritur, ai dëgjoji një zhurmë të madhe që vinte nga jashtë. Stiven u shfaq te dera. Ai u ndoq nga të gjithë fëmijët e tjerë të klasës.

Të gjithë erdhën në ditëlindjen e Lukës. Ata sollën blloqe ndërtimi, bojëra dhe letër. Ata luajtën të gjitha llojet e lojërave që luhen brenda, së bashku me Lukën.

Përpara se të vinin, Stiven u kishte shpjeguar fëmijëve të tjerë. Lukës i pëlqen të luajë lojëra, por ai lodhet shumë për shkak të sëmundjes së tij. Pra, lojërat që luhen brenda në shtëpi janë më të mira. Kur e kuptuan këtë gjë, të gjithë donin të bashkoheshin gjithashtu.

Luka ishte i kënaqur.

Pas festës së ditëlindjes, Stiven vinte shpesh për t'u ulur pranë Lukës në shkollë. Gjithashtu, fëmijët e tjerë vinin dhe bënë lojëra me të brenda. Lukës iu desh të shkonte ende shumë në spital, por nuk u ndje më kurrë i vetmuar në shkollë.

Kur Luka u rrit, ai u bë një piktor i famshëm dhe shumë nga shokët e tij të klasës erdhën për të vizituar ekspozitat e tij, ku me krenari u tregonin gazetarëve se ai ishte shoku i tyre. Luka nuk e harroi kurrë mirësinë e miqve të tij. Miqtë e tij mësuuan të jenë gjithëpërfshirës ndaj njerëzve të tjerë.

NDËHISTORI MIQSI

VERSIONI ORIGINAL NË SERBISHT NGA DANIJELA KNEZ
DHE IVAN DRAJZL

KY LIBËR ËSHTË PËRSHTATUR NGA ORIGINALI
SERBISHT NGA KIDS ALBANIA

RAREDISEASEDAY.ORG